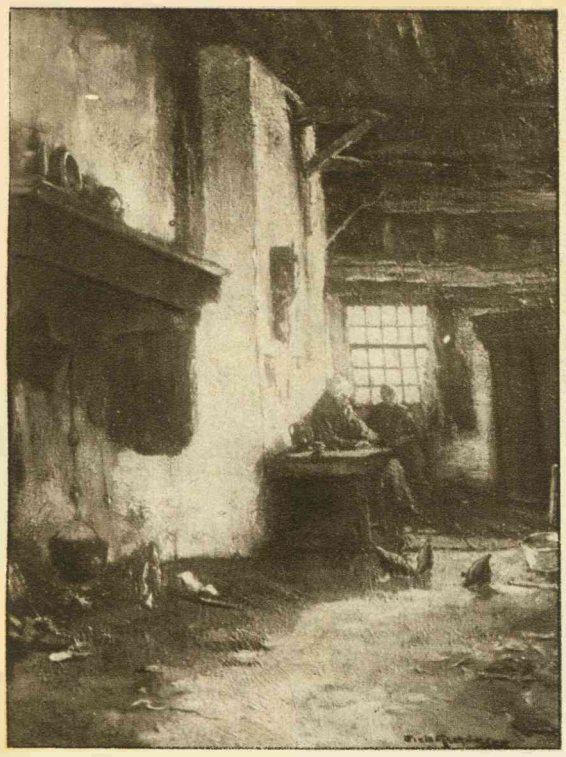
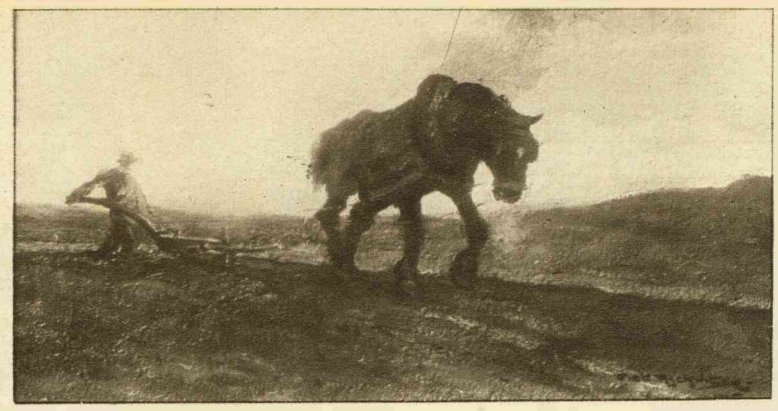
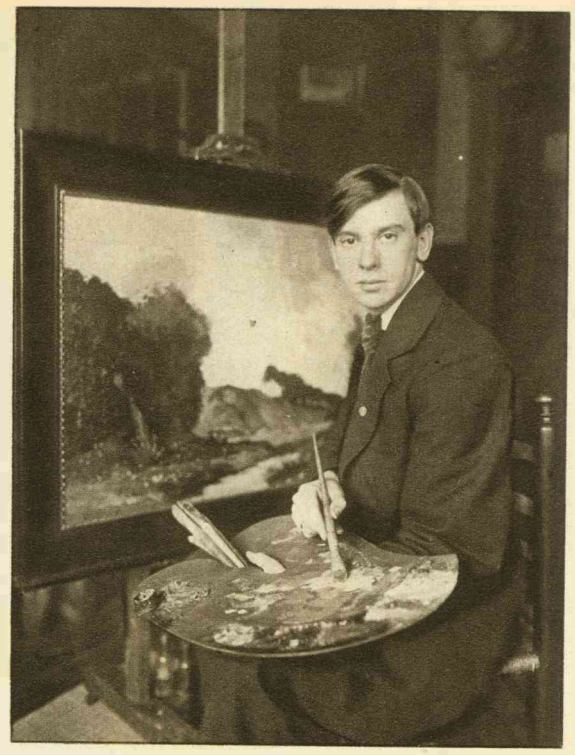

TENTOONSTELLING VAN SCHILDERIJEN VAN PIET RACKWITSZ.

In de kunstzaal „Pictura", Noordeinde 144 te 's-Gravenhage, is thans een aantal schilderijen van Piet Rackwitsz te zien, een jong en talentvol schilder, die de laatste jaren hard gewerkt heeft en nu de resultaten daarvan aan het publieke oordeel onderwerpt. Er is in zijn ruige, krachtige penseelstreek iets zeer aantrekkelijks, vooral omdat de teekening niet onder de breedheid verloren gaat. — Het is ons een genoegen zijn werk in de belangstelling der Panorama-lezers aan te bevelen. (*foto's Couvée*)

Charibdis aarzelde.

„Als 't maar niet gevaarlijk is!"

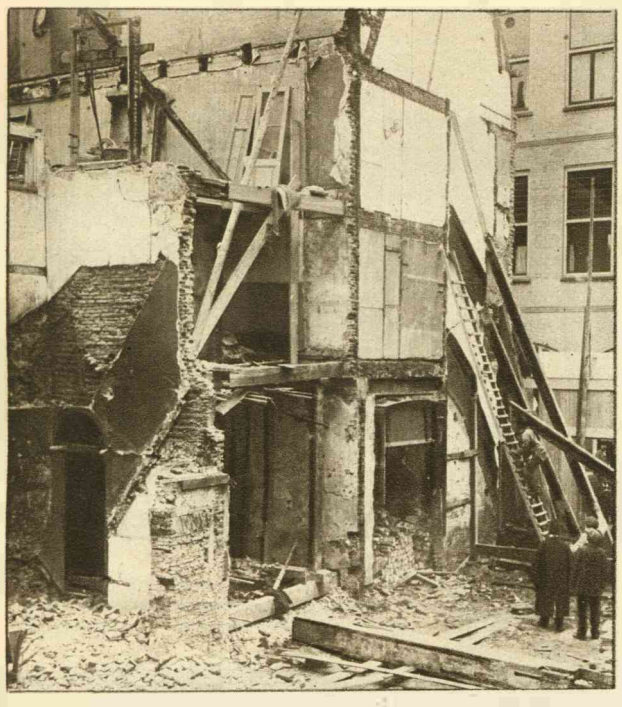
„Dat is 't niet," verzekerde Louis, bij wien 't idee steeds vasteren vorm kreeg. „Het zal alleen Harmans een beetje belachelijk maken; den volgenden dag zal hij er om lachen."

„Welnu, laat hooren!"

„Die bankdiefstal en de politie-uniform brachten mij op het denkbeeld," legde Louis uit. „We zullen ons verkleeden als politieagenten, dat wil zeggen, ik ga als inspecteur en we zullen Harmans arresteeren op het bal!"

„Harmans arresteeren?"

„Ja, onder de voorgewende beschuldiging van diefstal, op-

EEN CRITIEK MOMENT.

Verleden week bemerkte men op 'n bouwwerk aan de Amstelstraat te Amsterdam, dat een der aangrenzende perceelen op het punt van instorten stond. Door het nemen van tijdige maatregelen wist men ongelukken te voorkomen. (*V.F.B.*)

„Gewoonlijk in politiek, doch niet altijd!"

Er was een pauze. Scylla schoot in een lach.

„'t Zal een lolletje wezen voor den armen Harmans!" zei hij. — Ook Charibdis aarzelde.

„We zullen er last mee krijgen," zei hij.

„Geen sprake van," lachte Louis. „Kom, laten we het doen. Als we hem weggevoerd hebben, zullen we hem alles uitleggen en gaan dan samen weer naar het bal terug.

„Ik stem toe!" riep Scylla uit. „Durf jij 't niet aan, Chari?"

„Aandurven?" zei Charibdis. „Wat denk je van me? Vooruit!"

Zoo begon de grap!

III.

Het bal was een groot succes. Greta Beernink was bekoorlijk in haar 18de eeuwsche kostuum en met haar lange gepoederde krullen. Haar vader als admiraal De Ruyter keek met vaderlijken trots zijn dochter na, terwijl zijn vrouw, ongemakkelijk zich voortbewegende in hoepelrok en puntlijf, aan de deur der zaal de honneurs waarnam.

De wals liep ten einde. De Hongaarsche kapel achter de palmengroep versnelde het tempo, de veelkleurige dansende paren dwarrelden rond als de figuren in een kaleidoscoop. Het slotakkoord klonk en Greta en haar cavalier stonden stil in het midden der zaal.

„Ik geloof dat alle genoodigden gekomen zijn," zei ze, toen ze wat op adem gekomen was. „Ik heb echter de tweelingen nog niet gezien. U, mijnheer Mosman?"

„Neen," was het antwoord. „Ik geloof niet dat het beroemde tweetal al gekomen is. Ook Duinstee en Harmans heb ik nog niet gezien."

Greta kleurde.

„Mijnheer Harmans heb ik gesproken. Hij is de toreador daar in 't rood. Ik heb den volgenden dans met hem. Mijnheer Duinstee schreef dat hij later zou komen."

Mosman lachte.

„Daarom zijn de twee laatste dansen op uw balboekje met een kruisje gemerkt," zei hij. „Neen, juffrouw, ik ben nie' boos! Maar daar komt uw volgende cavalier."

Karel Harmans voegde zich bij hen, het schilderachtige kostuum van den stierenvechter kleedde hem uitstekend.

„Loop niet weg, Mosman om mijnentwil," zei hij. „Mijn recht begint pas bij den volgenden dans."

„De tusschentijd is neutraal," merkte Greta op, „zoodat ik nu twee dansers te gelijker tijd heb."

„Duinstee is er nog niet," zei Harmans. „Ik ben benieuwd wat zijn artistiek talent voor een oorspronkelijk kostuum zal hebben uitgedacht. Het zal wel iets kunstzinnigs en onbegrijpelijks zijn, evenals zijn schilderstukken." Greta lachte.

De dans begon weer en terwijl de toreador zich met zijn 18de eeuwsche dame in de rij schaarde, zocht Mosman naar zijn dame, die op zijn balboekje zich als „Geisha" geteekend had. Aan de deur die naar de restauratiezaal voerde, zag hij de gastvrouw in gesprek met een bediende en blijkbaar zeer opgewonden. Ze zag Mosman en riep hem tot zich.

„Ik begrijp er niets van," zei ze. „Frans zegt dat er in de vestibule drie mannen van de politie zijn, die wenschen toegelaten te worden."

DE NEDERLANDSCHE GEZANT BIJ HET BRITSCHE HOF IN DEN HAAG.

Donderdag j.l. is in „Hotel des Indes" te 's-Gravenhage afgestapt Jhr. Mr. De Marees van Swinderen, Nederlandsch Gezant te Londen. Onze foto werd genomen op het moment dat de gezant het ministerie van Buitenlandsche Zaken verlaat, na een aldaar gebracht bezoek. (*foto Sijes*)

lichterij of zoo iets. We voeren hem voor de oogen van het gezelschap weg, voor iemand wat zeggen kan."

„Hij zal bemerken dat het een grap is!"

„Niet als we goed vermomd zijn. Baard en pruik zal maken dat je eigen moeder je niet herkent."

„Maar de politie arresteert toch gewoonlijk niet in uniform!"

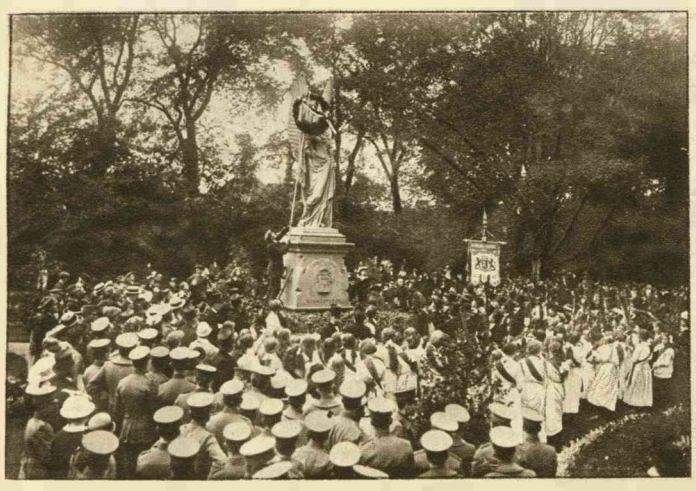
„Waarschijnlijk gasten in kostuum!"

„Neen, ze komen uit naam van den officier van justitie!"

„Daar komen ze!" fluisterde de bediende.

Een inspecteur van politie naderde, een lange militante gestalte met een grijzen baard. Hij salueerde.

„Vraag excuus, mevrouw!" zei hij met gedempte stem. „Ik

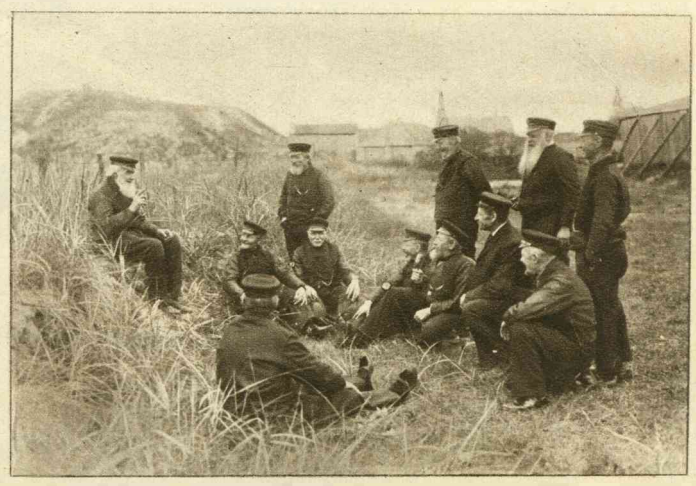
„VAN ALKMAAR BEGINT DE VICTORIE."

De herdenking op 8 Oct. j.l. van de verlossing der stad Alkmaar in 1573, toen de burgers dier stad hun veste met moed en beleid hebben verdedigd tegen Don Frederik de Toledo, den zoon van den Hertog van Alva, zoodat het beleg na verloop van bijna 7 weken moest worden opgebroken en men terecht zeide: „Van Alkmaar begint de Victorie". Op bovenstaande afbeelding ziet men de in een feestelijke stemming verkeerende burgers der stad Alkmaar geschaard om het Vrijheidsbeeld, op 't oogenblik dat dit plechtig wordt bekranst. (*V.F.B.*)

DE APPELOOGST.

In de Betuwe en langs den IJsel brengt de appeloogst thans weder een groote bedrijvigheid; tientallen handen vinden arbeid in de boomgaarden met 't plukken der rijpe vruchten. (*V.F.B.*)

DE PRINS-HENDRIKSTICHTING.

De vorige week was het 40 jaar geleden, dat de Prins-Hendrikstichting te Egmond aan Zee, gevestigd werd. Wij geven hier een groepje bewoners van het tehuis: oude, stoere zeerobben, onder gezelligen kout vereenigd in de duinen in de omgeving van het gebouw. (*V.F.B.*)